

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Un an nou

Nici odată nu e omul mai melancolic decât în seara de Anul Nou. Dece oare? Pentru că niciodată nu ai atât de puternică senzația trecerii, a vremelniciei, a apropierei sfârșitului, a nestabilității tale, decât în această seară în care timpul se opintește par'că să treacă mai mult decât de obicei prin strunga momentului de față în domeniul, pierdut definitiv, al trecutului. Niciodată n'ai atât de acută senzația timpului care constă în trecere, în curgere, în măcinarea a ceea ce este, fără să-ți dea numai decât siguranța că după distrugerea a ceea ce mai ai, vei descoperi în viitor pe seama ta alte residuri de viață, nemăcinabile. «Timpul provoacă în noi senzații de mahnire și tristețe, mahnire și tristețe în raport cu trecutul, mahnire și tristețe în raport cu viitorul. Teamă de viitor se preface în teamă de moarte, teamă de moarte în teamă de iad» (Berdiaev, Eu și lumea obiectelor, pg. 144). Nu te poți gândi la timp fără să fii trist. Trist pentru cele trecute, trist pentru nestatornicia clipei de față, temător față de viitor. Timpul e «purător de moarte», tanatofor. În sânul lui duc germenii morții pentru toate câte sunt supuse lui.

Oare numai laturea aceasta o are timpul? Timpul nu poate fi experiat decât ca *grije*, cum crede filozoful german Heidegger (Sein und Zeit)? Așa ar fi dacă timpul ar sta suspendat deasupra nimicului și între nimiciuri, nimic la început și nimic la sfârșit. Dacă timpul ar fi singura formă de existență, învăluită din toate părțile de moarte. N'ai putea spera atunci nimic cu adevărat. Căci speranțele pentru scurte plăceri viitoare, cari trec, nu merită acest titlu. «Nu spera și nu ai teamă», ar fi cel mai înțelept sfat ce s'ar putea da omului. Anticipează moartea deacuma, fă-te apatic față de toate, dacă în curând nu ne așteaptă altceva decât nimicul! Sau înecă-ți gândurile acestea neplăcute în zgomotul petrecerii, în uitarea ameteții alcoolice și în paroxismul simțurilor periferice deslănțuite!

Dar nu, timpul nu e ultima realitate. Timpul e numai o față a vieții. E fața exterioară, fața lumii căzute în regiunea trăirii spirituale. Omul sensibil de viață spirituală simte mai puțin timpul. Fiecare știe din experiență că ceasurile fericite nu se observă când trec. Dimpotrivă, suferințele puternice se experiază ca timp foarte lung, mai lung decât timpul matematic. Timpul se măsoară cu două măsuri: cu trăirea internă și cu unitatea matematică. Iar legătura dintre aceste două forme ale timpului e foarte laxă. O oră de timp matematic poate fi experiată uneori intern ca ceasuri întregi, iar alteori ca un moment, sau pur și simplu nici nu se observă. Aceasta înseamnă că veșnicia străbate în timp, invadează în

el și determină curgerea lui. Veșnicia nu avem să o concepem ca succedând la capătul viitor al timpului. Aceasta înseamnă să o concepem ca ceva exterior, obiectivizat, ca un timp ce se lungește continuu și prin urmare ca ceva foarte plictisitor. Timpul poate fi depășit în parte de acum. De pe acum putem scăpa de senzația dureroasă a trecerii, de încordarea așteptării să vină odată ceea ce știm că are să înlocuiască ceea ce este. Iar veșnicia pe care o putem descoperi câte puțin de pe acum, nu are să fie concepută nici ca ameteală nici ca imobilitate nirvanistă, ca neinteres și neobservare a ceea ce se petrece, ci ca viață spirituală bogată în descoperiri de senzuri, în experiențe ce țâșnesc una din alta, în eforturi de-a înțelege și de-a potrivi cele externe în lumina acestor senzuri duhovnicești interioare.

Rânduri către Anul-Nou

— 1935 —

Din mila lui Dumnezeu, *An nou*, te ivesți în prag, coborându-te din necunoscut cu valizele pline de mister pentru a te retrage gârbov după vre-o 365 de zile și câteva ore, minute și secunde, în același necunoscut din care ai ieșit. Să te salut? Să te întreb? Să te rog?

Te-ai ivit în prag? Te salut ca pe orice străin, pe care nu pot refuza să-l primesc.

Să te întreb? Ce ai putea să-mi spui? Nici tu nu știi ce aduci!

Să te rog? Asta da. Să ne dai speranțe, chiar de vei imita pe acea vestită regină a Olandei, care-și îndemna supușii de pe amvonul bisericii să indigniască marea și să facă din nisip pământ fertil, că apoi îi va răsplăti cu comori regale din marea cassetă ce le-o arăta; și oamenii au muncit, lipsiți și goi și niciodată sătui, și au împlinit porunca reginei; când la răsplată, în cassetă n'au găsit decât un singur galben. I-a mințit? Nu! Le-a dat speranța creatoare, care a făcut din Olanda un colț de rai răsplătitor îndeajuns. Vino, *An nou*, cu valizele pline de speranțe ziditoare, mai ales ziditoare de suflet.

Căci suflet ne trebuie, *An nou*, suflet, suflet mult și optimist, sufletul, pe care ni l-a ucis setea după aur, după stăpânire trecătoare de „forțe” înșelătoare. Suflet adu-ne, suflet înaripat, care să ne înalțe și să ne privească lucrurile de sus, din înalte zări albastre, așa cum le privește Dumnezeu.

De stihia îngrijorătoare și înfricoșătoare a timpului și a dispariției scapi când nu mai trăești întrerupt, cu senzația că fiecare moment dus e dus pentru totdeauna și fiecare moment viitor e cu totul altfel decât cele de până acum. De timp scapi când nu mai ești întreg înfundat în fiecare clipă care trece. Ci îți câștigi senzația durabilă că rădăcinile tale se scaldă într-o trăire, care pe lângă toată mișcarea, pe lângă toată viața plină de experiențe și senzuri continuu noi, rămâne netrecătoare, fără trecut mort și fără viitor nefecundat și neanticipat în prezent, într-o trăire pe care n'o simți decât ca prezent continuu, fără să te gândești la trecut, fără să te îngrijorezi de viitor. Nu în zgomotul petrecilor scapi durabil de timp. Căci după petrecere te simți și mai trist, și mai părăsit. Ci în trezvia trăirii interioare cu Duhul dumnezeesc. Lumina acestei trăiri s'o revărsăm peste activitatea noastră în lume.

Dr. D. STĂNILOAE

bositul timp care curge 'ntruna pe lângă noi, eu te mai rog ceva:

N'ai putea tu coborî pe lume un leac, care să facă să înceteze vorba fără rost și s'o înlocuești cu fapte? Dacă mi-ai putea da această speranță, bucuria m'ar ridica până în al șaptelea cer. Căci, *An-nou*, tu ești mic și necunosător, tu nu știi cât vorbesc oamenii, cum ne amestec de cap fără rost. Ne mai având fapte, cred în vorbe. Și vorbele azi sunt ca banii de hârtie fără acoperire metalică. Ne înecăm în vorbe!

Și minte adu-ne, *An-nou*, și simț curat, ceresc, și voie de a face numai binele, să nu mai umblăm după năluciri. Și dacă ne poți aduce acestea, n'ai dece te mai osteni cu alte poveri, chiar bune fie ele; celalalte ni le câștigăm noi, că a lăsat destule milostivul Dumnezeu pe acest întins și bogat pământ.

Și, dragă *An-nou*, — așa să te porți printre noi, încât când va fi să ne părăsești, să ne lași în inimi nostalgia, pe care o avem la un mărșăf apus de soare: să ne pară rău că pleci și să dorim să vii iară!

Vezi, eu nu-ți cer schimbări de guverne, rețezări de capete, refacere de capital, nici economie dirijată, nici aur, nici argint. Nu-i asculta pe ceice-ți cer de acestea. Ascultă-mă pe mine. Și pământul va fi mulțumit.

Adu-ne acestea și fii binevenit, *An nou*, ce porți numărul 1935.

Gh. Maior

An nou cu Kristus!

Creștinismul e viață, adică luptă și sângerare, poticnire și isbândă. El mobilizează toate forțele spiritului și le ține încordate sub dogoreala focului ceresc. Spre purificarea de sine și spre transfigurarea materiei. Sub ploaia harului se spală josniciile noastre animalice și rămânem noi înșine: credință, nădejde și iubire. Dar mai ales iubire. Și iubirea este tot ce are spiritul mai esențial; e puterea prin care omul poate deveni înger. Până într'atât se identifică sufletul cu iubirea, că în vorbirea comună se spune despre un om rău, fără iubire, că e un om fără suflet. Și până într'atât se identifică creștinismul cu iubirea, că aceste cuvinte: creștinism și iubire devin sinonime. De altfel întreaga viață și învățătura Domnului Hristos se poate cuprinde în acest cuvânt coborât din cer: *iubire*.

Și spuneam că puterea aceasta a iubirii o avem în noi, ca lucrul cel mai esențial al sufletului. Numai că ea e încătușată cu o sumă de legături josnice și cu totul neesențiale nouă, dintre cari numesc numai pe acestea: egoismul, mândria și invidia.

Iar descătușarea noastră, (a iubirii) de noi înșine, presupune o luptă continuă și aprigă; o luptă sângeroasă între ceea ce esențial sântem noi și ceea ce ne-a cotopt prin căderea în păcat, între vecinul și trecătorul din noi; aș zice o luptă între viață și moarte.

Căci aceasta e iubirea: viață vecinică. Sf. apostol Pavel zice răspicat: «Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârși, limbile vor înceta, iar cunoștința se va sfârși» (I Corinteni XIII, 8).

Dar cătușele cu cari e ferecată iubirea aceasta prin care noi putem fi vecinici, nu cad definitiv decât plecându-ne fără încetare la picioarele lui Isus cel Răstignit. Și de ce asta? Pentru că Isus pe Cruce este tot ce a putut face iubirea mai mult, mai măreț și mai dumnezeesc. Isus pe Cruce este flacăra cea până la cer, a iubirii care se dă pe sine pentru altul, a iubirii care se arde pe sine pentru a crește mai mult și spre a fi mai mult ea înșasi. Și numai sub dogoreala acestei flăcări dumnezeiești, se topesc legăturile cari încătușează iu-

birea din noi. Numai la picioarele lui Isus cel Răstignit putem deveni noi înșine prin exaltarea a tot ce avem mai esențial. Căci iubirea trezește iubire. O trezește și o eliberează.

Și iubirea descătușată angajează sufletul într-o mare luptă: aceea de a cuceri obiectivul ei suprem: Isus Hristos, rațiunea ei de-a fi. Iubirea noastră, eliberată sus pe Golgota, nu-și mai găsește odihna și plăcerea decât în Hristos, pentru Hristos. Aceasta este dinamica adevăratului creștinism, și Hristos este soarele vieții lui. Tot ce nu e iubire și nu e în Hristos, pentru Hristos, nu e creștinism și nu e viață, ci păcat și moarte.

Acum privită, viața creștină de azi, în lumina acestor considerații, cred că ea apare orcu, steapă și fără conținut, adică fără Hristos. Căci să ne înțelegem: creștinismul nu poate fi un *compromis*. Domnul Isus a spus categoric: «Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni». Dar iarăși să nu creadă cineva că, păcătuiind omul, a apucat pe un drum fără întoarcere. În privința aceasta parabola cu fiul cel pierdut ne spune tot. Și apoi s'ar putea oare, ca Celce e iubirea în sine să nu ierte? Nu! Nu păcatul ne omoară, ci stăruința noastră în păcat. Nepăsarea și împăcătoșirea progresivă ne rupe de Hristos. Și nu despărțirea, temporală, de Hristos, e pierzătoare, ci ologirea care ne ține mereu lângă porcii păcatului, hrănindu-ne cu rădăcini și roșcove sălbatice, într-un car nu e nici-o hrană ci «deșertăciune și vânare de vânt».

Și azi, Isus cel Răstignit par'că e alungat de pretutindeni cu o plăcere drăcească. Fiul cel pierdut al veacului nostru par'că s'a îndobitocit lângă porcii din islazul diavolului. Să-se fi stins în el orice dorință de întoarcere acasă, la Tatăl ceresc? Nu! Sânt semne cari ne îmbucură și cari ne îndreptătesc a spune că în sufletul creștinilor dela noi s'a trezit dorința de casa Tatălui, de patria cea cerească. Chiar constituirea «FOR»-ului e o expresie a acestei dorinți. Și dorința aceasta crește mereu. Crește în suprafață și în adâncime. «Oastea Domnului»; «Sfântul Gheorghe»; «Sfântul Ciprian»; «Patriarhul Miron» etc., sânt tot atâtea alte semne și mișcări prin cari neamul nostru a pornit să se întoarcă acasă, la Tatăl care l-a ocrotit din veacurile copilăriei sale și până în vremea de acum.

Spre această întoarcere «acasă» trebuie mobilizate toate energiile vii ale sufletului nostru și ale instituțiilor noastre de stat. Și, în sensul acesta, acum la începutul unui an nou, noi trebuie să ne dorim unii altora pe Hristos viu în suflete. *An nou cu Hristos!* Aceasta trebuie să fie parola noastră de acum. Acesta cuvântul de ordine, și acesta strigătul de luptă și isbândă în Hristos, pentru Hristos.

Nicolae Vonica

Societate de eugenică și ereditate. — Profesorul și academicianul, dl Dr. G. Marinescu, a luat inițiativa constituirii unei societăți de ereditate și eugenică. La apelul dsale, s'a întrunit în 16 Decembrie 1934, în amfiteatrul Spiru Haret din capitală, un număr de personalități din lumea științifică și medicală în scop de a constitui societatea plănuită.

Dl prof. G. Marinescu, cere ca toți oamenii de bine să se strângă la oaltă pentru a rezolva problema mortalității îngrozitoare, a primei copilării mai ales, precum și stăvilirea înmulțirii elementelor mediocre, apoi a acelor care au nevoie de asistență socială.

Arată cât bine s'ar face neamului dacă ideile sănătoase ale acestei noi științe, eugenica, ar pătrunde în marea masă a poporului printr-o propagandă bine condusă și prin educația în școli, în armată, cu ajutorul bisericii.

Asistența salută cu bucurie înființarea societății și alege un comitet, sub președinția inițiatorului, având să decidă forma, societatea și mijloacele necesare într-o atințarea țintei propuse.

La început de an

Ne despărțim de un an bogat în evenimente, biruințe și înfrângeri, bucurii și dureri.

Incerări grele s'au năruit asupra țărilor și popoarelor de pretutindeni în cursul anului ce expiră.

În lumea, care s'a depărtat tot mai mult de biserica lui Hristos și de învățăturile evanghelice, au sporit buruienile crimelor politice și ale fărâdelegilor ordinare.

Atentate monstruoase au răpus vieți consacrate liniștii și păcii între popoarele lumii. În Franța, Germania și Austria sânt asasinați străjuitori înțelepți ai ordinii, eroi și străluciți bărbați de stat, reprezentanți iluștri ai țărilor lor.

Să mulțumim Cerului care ne-a ocrotit de urmările catastrofale, ce puteau să aibe odioasele atentate săvârșite în 1934.

Pe răbojul vremii înscrim, între alte fapte și întâmplări de seamă, următoarele:

— La comemorarea unirii naționale, în ziua de 24 Ianuar 1934, iubitul nostru Suveran a spus poporului Său din toată țara, precum și străinătății, ce însemnează unirea naționale ale românilor și hotărârea lor nesgduită de a le întări pentru totdeauna. *„Eu care sânt astăzi purtătorul Coroanei — a zis M. S. Regele Carol II — am datorie de-a înfăptui consolidarea acestor uniri și sânt hotărât a-Mi îndeplini neșovăitor această datorie față de neamul Meu, cu sfințenie și credință».*

În slujba aceleiași idei, de consolidare a unității naționale, a luat ființă în 1934, *Liga antirevizionistă*, primită cu nesfârșit entuziasm de întreg neamul românesc, și având în frunte cele mai înalte personalități ale vieții publice din țară. Inițiatorul și primul președinte al Ligii antirevizioniste este vrednicul și energicul director al ziarului *Universul*, dl Stelian Popescu. Activitatea Ligii a isbutit în scurtă vreme să pună în mișcare conștiințele românești și să organizeze tot mai stăruitor propaganda în străinătate, unde revizionistii și iredentiștii răspândesc publicațiile lor tendențioase și pline de neadevăruri.

— Misiunea bisericii noastre ortodoxe o arată M. S. Regele Carol II, cu prilejul investirii PP. SS. Episcopi Vasile al Caransebeșului și Nifon al Hușilor, în 9 Martie 1934. Suveranul a zis atunci:

Credința strămoșească, ca să devie din nou mântuitoare, ca să devie sprijinul de toate zilele al poporului nostru, trebuie să depășească zidurile bisericilor clădite de om, să pătrundă în cele mai trufașe palate ca în cele mai umile colibe, și acolo să se cuibărească puternic, în acea biserică clădită de Dumnezeu: inima oamenilor.

Vreau să simt că biserica, prin slujitorii ei, vibrează, că este vie. Să fie pătrunzătoare de suflete, îndrumătoare pe calea sfântă a ordinii, a credinței, a românismului.

Așa cum în trecut împrejurul bisericii roia toată viața națională, astăzi biserica trebuie să sprijine tot ce este progres, tot ce ajută la întărirea și propășirea patriei. Ea nu trebuie să rămână închisă în ea însăși, ea trebuie să pătrundă în viață, unde are de jucat marele rol de frâu moral, de îndrumător al credinței.

Privind înapoi

— Sfintele biserici ortodoxe din mitropolia Ardealului au ținut, cu multă evlavie, în ziua de 4 Februar, parastase întru pomenirea marelui român și ortodox, binefăcător al neamului, *Emanuil Gojdu*, dela a cărui moarte se împlineau în ziua aceea 64 de ani. S'a cerut atunci, prin sute de moțiuni, restituirea fundațiunei sechestrare la Budapesta și s'au reclamat astfel și drepturile bisericii ortodoxe române asupra averii moștenite dela *Emanuil Gojdu*.

— Biserica ortodoxă română a luat la cunoștință, cu părere de bine, reînființarea ministerului de culte, când în 9 Iunie 1934 dl *Al. Lapedatu*, ministru de stat, a primit însărcinarea să conducă cultele și artele ca ministru al acestui resort.

Dl A. Lapedatu, ajuns a patra oară în fruntea ministerului de culte, este un temeinic cunoscător al istoriei noastre culturale și bisericești și om cu însușite sentimente pentru biserică și clerul ei.

— În urma intervenirii bărbătești și stăruitoare a I. P. S. Mitropolitului *Nicolae* al Ardealului s'a făcut o reparare însemnată în bugetul viitor al statului, în cece privește aplicarea curbelor speciale la salariile clerului ș. a. Preoțimea este recunoscătoare înaltului ierarh pentru părintească grijă ce i-o poartă, și guvernului țării pentru înțelegerea și bunăvoința arătată.

— Doi foști luptători bisericești și naționali, cu rol covârșitor în istoria Ardealului rob, regretații *Nicolae Cristea* și *Zaharie Boiu*, sânt comemorați, în 1934, de reprezentanții școalei și bisericii noastre din arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu, cu prilejul împlinirii unui centenar dela nașterea acestor două reprezentative figuri în viața bisericească, culturală și politică din Ardealul veacului trecut.

Ca foști profesori, redactori, propagatori și asessori consistoriali, *Zaharie Boiu* și *Nicolae Cristea*, slujitori credincioși și puteri de seamă în așezămintele fondate de mintea uriașă a unui Arhiereu, au împletit o cunună de fapte cari au înălțat și întărit credința străbună și cinstea românului în fața străinătății.

Prinos de recunoștință eternă acestor suflete alese și pilduitoare!

— Congrese și conferențe religioase multe s'au întrunit în cursul anului expirat, — cu vorbiri care în astfel de cazuri ar trebui să fie, cel puțin unele, cu mult mai scurte și mai concentrate, tocmai spre deosebire de alt soi de întruniri așa de risipitoare în vorbă multă și, în mare parte, inutile.

— În toamnă am fost martori ai solemnității de așezare și sfințire a pietrii fundamentale puse clădirii noii a Școalei Normale «*Andrei Șaguna*» din Sibiu. Insuși Suveranul țării și Guvernul Său a pecetluit cu înalta Sa prezență slava așezământului care poartă numele fericitului mare mitropolit *Andrei*.

— Și earăș martori am fost la marile festivități ortodoxe și naționale din Sibiu: Congresul — cel dintâi — al *Frăției Ortodoxe Române* și la congresul — al 12-lea — al Asociației clerului «*Andrei Șaguna*». Zilele de 28 și 28 Octomvrie sânt încă vii în amintirea celor ce au participat la serbări și au ascultat strălucitele cuvinte rostite de ilustrul președinte al

FOR-ului, dl *Sextil Pușcariu*, care a deschis congresul, precum și conferențele I. P. S. Sale Mitropolitului *Nicolae* și a dlui fost ministru *O. Goga*, nu mai puțin cuvântările rostite de: PP. SS. LL. Episcopi *Grigorie* al Aradului și *Vasile* al Caransebeșului, dna *Al. Cantacuzino*, *O. Ghibu*, *V. Papilian* ș. a. Moțiunea votată de congres este un program de muncă, menită să fie dusă la completă realizare.

Congresul clerului, sub conducerea părintelui *Gh. Ciuhandu*, este întâmpinat călduros din partea reprezentanților societăților bisericești și culturale din țară. Referatul privitor la «*Oastea Domnului*», Soc. «*Sf. Gheorghe*», și Reuniunile de femei, referat bine apreciat de congres, a constatat din nou minunatele roade ale acestor instituții chemate la viață de biserica noastră din Ardeal.

S'a fixat la Sibiu un larg program de introducere a spiritualității creștine în păturile poporului. Mireni s'au arătat pătrunși de-o caldă însușire pentru sânta biserică ortodoxă; ear cea mai potrivită încheiere a acestor festivități este — cum a declarat I. P. Sf. Mitropolit *Nicolae* — să se oblige fiecare preot să ducă la îndeplinire aspirațiile bisericii vii.

— Pentru cetitorii acestui ziar reamintim dispariția dintre cei vii a mult regretatului profesor universitar *Gh. Bogdan-Duică*, mort pe neașteptate în mijlocul celei mai neobosite activități, închinată științei și culturii românești. Corporațiile noastre bisericești, din care făcuse parte, nu vor uita cuvintele sale cu bună și dreaptă judecată spuse pentru dezvoltarea și întărirea așezămintelor noastre publice. Biserica ortodoxă îi rămâne totdeauna recunoscătoare.

— Biserica ortodoxă a României a suferit o nouă pierdere prin trecerea la cele veșnice a Mitropolitului *Pimen* al Moldovei și a Arhiereului *Platon Ciosul Ploesteanu*, vicarul arhiepiscopiei Bucureștilor.

Venerabilul Mitropolit al Moldovei a fost un ierarh plin de râvnă, suflet bun și românesc, care a știut să creeze câteva folositoare așezări sociale.

Vicarul *Platon Ciosul* era unul dintre cei mai stimați și iubiți arhierei atât din partea clerului, cât și a credincioșilor mireni din capitală și eparhie.

Dumnezeu să le așeze sufletele în locașul dreptilor Săi.

— La granița de vest a țării, în orașul Orăzii, s'a desfășurat în Noemvrie o prea frumoasă prăznuire, când s'a comemorat împlinirea celor 150 de ani dela zidirea, în mijlocul acestui oraș, a bisericii ortodoxe române.

Așezarea temeliei acestei catedrale s'a putut face numai după uriașe silințe pentru înlăturarea piedecilor așternute în drumul luptătorilor bihoreni, neclintii în credința strămoșească. Sărbătoarea a fost închinată în același timp și vrednicului Arhipăstor, P. S. Sale Episcopului *Roman*, distins cu cel mai mare ordin, Pentru Merit, acordat de Suveran. Trecutul viforos al bisericii noastre dela Oradea a fost tălmăcit în cuvintele măestre spuse de I. P. S. Sa Mitropolitul *Nicolae* al Ardealului, de P. Sf. Episcop *Roman* și de alți fruntași prezenți la afirmarea ortodoxă dela Oradea.

Bust lui I. G. Duca în Sibiu. Organizația sibiiană a partidului național-liberal a luat inițiativa lăudabilă de-a ridica un bust distinsului și mult regretatului fost prim-ministru al țării, *I. G. Duca*, răpus înainte cu un an de-o mână criminală. Desvelirea bustului, executat de sculptorul Han și ridicat în parcul din fața Administrației financiare din Sibiu, se va face îndată după terminarea lucrărilor de amenajare a micului parc.

Sărbătorile Nașterii Domnului în Sibiu

În prima zi de Crăciun sf. Liturghie a fost săvârșită de I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae cu un sobor de 8 preoți și doi diaconi. La sfârșitul sf. Liturghii I. P. S. Sa a rostit o predică impresionantă și bogată în idei înălțătoare despre viața cea nouă, viața cea adevărată, plină, curată și frumoasă, pe care a adus-o lumii Celce s'a născut în peștera din Vifleem. I. P. S. Sa a arătat că reforma fericită a vieții sociale, îmbunătățirea raporturilor dintre oameni și înlăturarea crizelor nu se poate face numai din exterior, cu mijloace pur tehnice, ci în primul rând din interiorul sufletelor, când Hristos se va naște în oameni ca un principiu lăuntric care să determine toată activitatea lor externă.

A doua zi de Crăciun sf. Liturghie a fost săvârșită de un sobor de 7 preoți și doi diaconi. La sfârșitul sf. Liturghii Păr. prot. I. Dăncilă a citit dela amvon *Pastorală de sărbători* a I. P. S. Sale mitropolitului Nicolae, plină de sfaturi folositoare și de caldă iubire părintească față de credincioși.

În toate trei zilele Crăciunului, cu deosebire în cea dintâi, biserica catedrală a fost înțesată de poporul credincios din toate păturile sociale, inclusiv toți fruntașii intelectuali ai Sibului.

Ajutorarea săracilor în orașul Sibiu. — Mizeria la orașe e cunoscută.

Pentru a alina suferința și lipsa atâtor familii cari nu au de lucru, sau au ajuns la sărăcie din cauze neașteptate de voința lor, ca un semn al dragostei creștine s'a inițiat din partea autorității bisericești, a preoților și parohiilor colecte și ajutoare în preajma serbătorii Nașterii Domnului.

P. V. Consiliu arhiepiscopesc a dăruit Lei 5000: Donația M. Sale Regelui Lei 5000; Reuniunea femeilor din par. Sibiu-Cetate Lei 5000, apoi contribuția parohiilor a celorlalte reuniuni de femei, și colectele întreprinse Lei 10.000, în total suma de Lei 25.000.

S'au ajutat în bani, făină, haine etc. în total 400 familii. Donația Reuniunii femeilor din Sibiu-Cetate a fost cu scopul de-a ajuta cu lemne pe cei lipsiți, dându-le câte 300 Lei, prețul la o jumătate stâncin de lemne. Unele familii au dăruit haine pe seama celor săraci. Iar o seamă de săraci au luat masa în ziua întâi de Crăciun la I. P. S. Sa și la Academia Teologică. Societatea „Crucea Roșie” a distribuit la spitale, alienați, orfelinate pachete cu alimente.

„Mai fericit e a da, decât a lua”.

Slăvirea eroilor

În 28' Februar, 1935 se împlinesc 150 de ani, dela moartea fiinoasă — prin frângerea pe roată la Alba-Iulia, — a eroilor Horea și Cloșca, după ce al treilea erou conducător Crișan, se sgrumase, înainte cu câteva zile, în temnița unde fusese aruncat.

Poporul român din Ardeal, crunt prigonit de nobilimea ungurească atât pentru limba lui, cât și pentru legea ortodoxă în care s'a născut, s'a răsvrătit mai de multe ori în cursul veacurilor.

Asupriți pe terenul religios, politic, social și economic, țărani noștri ardeleni, încurajați de reformele unui împărat luminat și iubitor de oameni, n'au mai tolerat volnicile nobilimii maghiare, ci s'au ridicat să-și dobândească dreptul de-a trăi ca cetățeni liberi.

Răscoala a pornit în toamna anului 1784.

Țărani adunați într-o Duminecă, la sf. biserică din Mesteacănul Zărandului, fac în fața altarului, jurământ de credință către Horea, preotul le citește

rugăciuni și le dă binecuvântarea pentru lupta desrobirii... «In răscoala aceasta au pierit 111 unguri, pe urma cărora au rămas 28 văduve și 77 orfani; ear dintre răsculații români au fost uciși 349 inși, rămânând 243 văduve și 580 orfani» (I. Lupas). Eată cifre cu tâlc adânc grăitor!

Dacă răscoala a fost sgrumată în sânge, în schimb sentimentul național al poporului s'a deșteptat și mai mult, ear conducătorii lui, preoți și mireni, încep neînfricați mișcarea politică-națională, ce avea să ne ducă, după alte mari și multe jertfe, la întronarea dreptății și libertății depline cetățenești.

Biserica și neamul nu va uita nici odată sacrificiul țăranilor mucenici Horea, Cloșca și Crișan, cu numele adevărate: **Vasile Nicola** (zis Ursul, și Horea), din Albac, **Ioan Oarga** (zis Cloșca) din Cărpiniș, și **Gheorghe Marcu Giurgiu** (zis Crișan), din ținutul Crișului, satul Vaca, — toți trei fii ai bisericii ortodoxe române.

Slăvirea lor, pretutindeni unde există o suflare românească, este o sfântă datorie.

În parastase, în conferințe, șezători etc., ținute în orașele și satele noastre, vom aduce tributul recunoștinței și admirației neamului, închinându-ne smeriți la pomenirea numelor de Horea, Cloșca și Crișan.

Se va produce o dureroasă schimbare în Biserica ortodoxă din Polonia

Statul polon, credincios necrutătoare sale politici față de minoritari, s'a decis să dea — pe nesimțite — cea mai puternică lovitură minorității ucraino-ruse — și prin aceasta — Bisericii ortodoxe din Polonia.

Cu o extraordinară abilitate, i-a adus în conflict pe ruși cu ucrainenii, susținându-i când pe unii, când pe alții și alimentând astfel dușmănia, din care vine să tragă acum foloase.

Scopul imediat este: paralizarea oricărei activități solidare a acestei minorități serioase, care numără vre-o șapte milioane de suflete, iar alături de acesta, un altul mai îndepărtat, este desnaționalizarea. Acesta n'a putut fi observat până în timpul din urmă. Oficialitatea polonă i-a susținut într'atât pe ucrainenii, încât anul trecut le-a dat și acestora concursul la o manifestație împotriva mitropolitului Dionisie al Varșoviei, care e rus. Ucrainenii văzând dragostea statului polon față de ei, au cerut introducerea oficială a limbii ucrainene în biserică, în locul limbei slave vechi, pe care deși o înțeleg foarte bine — nu vor s'o mai tolereze, pentru că a suferit multe schimbări sub influența limbii ruse.

La aceasta nu se așteptau polonii și de aceea, pentru a evita vre-o nouă complicație, s'au grăbit să propună ca cea mai bună soluție pentru împăcarea rușilor cu ucrainenii — introducerea limbii polone în cult. (În administrația bis. limba oficială e cea polonă).

Această propunere, departe de a trezi vre-o reacție din partea ortodocșilor — este întâmpinată cu bunăvoință, ca un semn de solitudine din partea statului polon, — pe când în realitate nu e decât biruința unei acțiuni întreprinse din momentul în care s'a provocat sciziunea între ucrainenii și ruși pe chestiuni bisericești și naționale.

Ministerul cultelor de comun acord cu I. P. S. Dionisie al Varșoviei — șeful bisericii ortodoxe din Polonia — a constituit din 4—5 Dec. o comisie care să lucreze la traducerea cărților liturgice — în limba polonă. Ea se compune din P. S. Sava episcop de Lubel, ca președinte, profesorii facultății de teologie ortodoxă din Varșovia; Dr. Ilarion Vazdekas și Dr. Peradze și încă vre-o 2—3 protoierei.

Natural, vor trece câțiva ani până ce această comisie își va isprăvi lucrările, — dar statul polon nu se grăbește, lu-

crează chibzuit și perseverent, convins că planurile sale se vor realiza fără greș — așa după cum vedem că a început realizarea celui mai dificil.

Prin introducerea limbii polone în cult, se urmărește câștigarea celui mai propriu mijloc pentru desnaționalizarea minorității ruse și mai ales a pericolului element ucrainian.

Politica polonă jubilează, uneltirile ei au triumfat peste nepriceperea și orbirea celor vizați. Din nici-o parte nu se ridică vre-un cuvânt de protest sau de întrebare măcar. Într'adevăr nimic nu justifică serios măsura aceasta zilnică, deoarece limba slavă a cărților liturgice o înțeleg la fel de bine și rușii, și ucrainenii. Impăcarea acestor două minorități — e numai un pretext de moment, căci odată introdusă limba polonă în cult, statul nu va întârzia să le aducă din nou în conflict în vederea introducerii vre-unei alte reforme prevăzute în planul de desnaționalizare.

Cine ar putea spune precis, dacă această măsură și altele ce vor urma, nu vor servi pe lângă scopul amintit și scopuri de prozelitism religios catolic mai pe urmă?

Dacă pentru noi, ca ortodocși, schimbarea proiectată înseamnă năruirea unei tradiții glorioase a bisericii ortodoxe și stîrbirea unui principiu pentru a cărui triumf au luptat mai ales apostolii slavilor, — apoi pentru minoritatea și biserica ortodoxă din Polonia — măsura este fatală și consecințele ei incalculabile.

R. R.

Din America

Salvați biserica. — Salvați tinerimea

Primim următoarea corespondență: La congresul bisericesc, ținut la finea lunii August 1934 în orașul Chicago Ill., — unde au participat delegații parohiilor de seamă din America și Canada, delegate dela toate Reuniunile de femei, și delegați din partea tinerimei române, — am ascultat cu multă bucurie adresa trimisă din partea Patriarhiei române, care ne vestea votarea unui buget de 500.000 Lei pentru Episcopul ort. rom. din America.

Bucuria noastră s'a schimbat însă în desamăgire, când am văzut că problema Episcopiei noastre din America s'a amânat pentru — „lipsa de fonduri”.

Trebue să ne mirăm, cum de în România se găsesc fonduri pentru episcopii neromâne, unele dintre ele chiar dușmănoase statului.

Dacă pentru episcopii străini de neamul nostru sânt bani, cum de nu sânt și pentru un episcop al românilor ortodocși din America, al căror număr ajunge la 80 de mii de credincioși?

Guvernul român și autoritățile bisericești din țară nu pot lăsa să se peară generații întregi de tinerime... Căci mii și mii de tineri ortodocși stau astăzi la răspântia să fie perduți, sau salvați.

Toate coloniile românești din America sânt pline astăzi de tineri titrați, bacalaureați ai școalelor americane, ajunși la etatea căsătoriei.

Noi, preoții misionari, înregistrăm cu durere faptul că aproape jumătate din aceste căsătorii se fac cu străini și străine.

E timpul suprem să avem un Episcop, prin care s'ar organiza temeinic biserica din America, și s'ar asigura existența neamului românesc pe aceste plaiuri.

Viața românească din America este destul de bine organizată. În fiecare colonie găsești 4—5 și mai multe organizații culturale, reuniuni de femei, coruri naționale și bisericești, școli parohiale, cluburi pentru tinerime ș. a.

Sântem doar nouă preoți, trimiși de autoritățile bisericești din țară. Unii am ajuns la bătrânețe. Poporul în urma depresiei ce bântue, nu este în stare să ne salarizeze. Țara nu ne dă ajutor. Mai avem în coaste o sumă de preoți, răsăriți peste noapte, cari destramă

toată autoritatea morală a preoțimii. Noi sântem, 9 preoți, trimiși în țară; iar ei sânt 67, — se află înregistrați la oficiul protopopesco din Cleveland. N'au nici o pregătire teologică și sânt preoți (pentru bani) de un „episcop” rus.

La mine, în oraș, este un respectiv din Porcești. A venit copil de 12 ani la America. De meserie este măcelar. Are prăvălie proprie. Sâmbătă seara lucrează în măcelarie până la ora 11 p. m., iar Dumineca dimineața face Liturghie în o hală de joc, împărțind anafora și cuminecături la oameni...

Eu, un prea smerit preot, care fac misionarism de 26 ani în America, și împreună cu mine, ceilalți colegi ne adresăm către Prea Veneratele noastre foruri bisericești, în special către Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae al Sibului, din a cărui eparhie este marea majoritate a românilor ortodocși din America, să ne trimită în cel mai apropiat timp un episcop pentru America, salvând astfel ceace e de salvat, — până ce nu va fi prea târziu.

Indiana Harbor Ind., America de N., în Decembrie 1934

Pr. S. Mihăilțianu
preot misionar

Când se falsifică realitatea...

Dl Emil Olteanu din Blaj ne pune la dispoziție textul unei scrisori, adresate de curând către o venerabilă figură a clerului ortodox. Reținem, din scrisoarea dlui Olteanu, următoarele părți: Prea Cuvioase Părinte,

M'am indignat de cutezanța foii din Blaj, «Unirea», văzând cum afirmă că Blajul «nu s'a opus zidirii bisericii ortodoxe din acest oraș». Adevărul e cu totul altul: Primăria a dat ordin parohiei să îngrădească locul donat de ea. Când era să începem îngrădirea și adunarea de materiale, intervenția preoților uniți și a jurisconsultului arhiepiscopozan unit ni-a alungat lucrătorii și a oprit căraușii să transporte materiale și să stângă varul.

Acelaș avocat arhiepiscopozan, a pus la cale Consiliul comunal și primăria să facă proces în contra Bisericii noastre. Procesul l-a pierdut primăria, și numai astfel a ieșit biruitor dreptul bisericii noastre.

Mai amintesc faptul că în anul 1925 Consiliul comunal cu unanimitate de voturi ni-a donat terenul, ear în 1927 un nou Consiliu comunal a scos acest teren din domeniul public în domeniul privat, ca să se poată întăbula pe biserică, cu 16 voturi pentru, 2 abțineri, și 2 voturi contra (canonicul Sâmpălean și dir. Caliani)

Alegeri comunale nu se fac la Blaj. De ce? Ear primăria e condusă azi de câțiva preoți greco-catolici...

Emil Olteanu

„Nu ortodox, ci protestant s'ar face!” — Zilele trecute s'a ținut la Blaj comemorarea canonicului Augustin Bunea, cu prilejul împlinirii unui sfert de veac dela moartea sa.

La serbări a participat, pe lângă episcopii bisericii greco-catolice, și dl ministru al cultelor Al. Lapedatu, care atât ca ministru, cât și ca membru al Academiei Române, a adus omagii memoriei celui dispărut. În cuvântarea ținută, dl Al. Lapedatu a relevat studiul istoric al lui Aug. Bunea în raport cu individualitatea și autonomia bisericii greco-catolice. Dl ministru a zis despre A. Bunea:

Era așa de hotărât și categoric în această atitudine și luptă a sa că, cu prilejul vizitării expoziției jubulare dela 1906, din București, spunea celui ce vă vorbește, că, dacă, cu sula, românii uniți ar fi înglobați în autonomia catolică, atunci nu ortodox, ci protestant s'ar face, știut fiind că pentru romano-catolci aceștia sunt mai departați decât ortodocșii. Un respectuos omagiu deci memoriei aceluia, ce, ca și marii săi predecesori, concepea și susținea rolul bisericii române-unite numai în funcțiune de interesele neamului și numai cu deplina sa individualitate și autonomie.

Probleme, fapte, comentarii

Văicăreala nedreaptă. — În sgomotul ce ne înconjoară auzi tot mai lămurit tonul văicărelii de tot felul, a suferinții pe care o ducem, noi slujbașii neamului și ai bisericii, al greului ce abia ne înnoadă o zi de altă.

Prea puțini ne punem întrebarea: cât sântem de îndreptății să ne vâităm? Și, peste tot, avem noi îndreptățirea suflătească de a ne plânge încontinuu? Este conștiința noastră, în liniștea și adâncimea confruntării de sine, în așa fel împăcată cu și-a făcut datorită până la capătul ei? că a împlinit tot greul poruncilor și al tuturor cerințelor, încât să poată sta cu mâna pe inimă în fața Celui Atotștios care a făcut destul. Cred că un răspuns afirmativ la aceste întrebări seamănă prea mult cu „rugăciunea” fariseului suit în templu să se roage.

Ear dacă n'ai împlinit tot ceea ce datorită ți-a cerut, — atunci cum preținzi ca totul să-ți fie neted și luminos în calea acestei spinoase vieți? Oare nu vezi mai curând o întocmire dumnezească în această rânduială a lucrurilor în care, pentru multe tale lipsuri, Dumnezeu îți trimite și încercări de tot felul?

Prea vezi numai necazul tău și prea ți-l amărăști. Nu cumva și se depune în adâncul sufletului un fel de sgură a patimilor, care îți oprește avântul spre ceruri și îți paralizează aripile dorului de perfecțiune morală? Și mai ales, nu ai simțit cum, de când te plângi atâta, par'că niște cătușe grele ți-au zăvorât pornirile voinții, în așa fel că viața ți se pare o imensă greutate, cu mult mai mare ca înainte de a te fi văicărit? Îți vine par'că să nu mai lucrezi nimic, pentru că aștepți dela alții îndreptarea lucrurilor.

Iubite creștine, coboară treptele conștiinții în adâncul sufletului tău, încearcă și stai de vorbă cu tine însuși și încearcă să redai ființii tale seninătatea divină, în stare să te apropie pe tine și pe alții de Dumnezeu.

Dați-ne cărți! — În zilele trecute am stat de vorbă cu unul din cei mai cuminți țărani căi am cunoscut. Umblase mult și a avut ocazie să audă și multe din învățăturile sectanților. Îl știam bun creștin și cunoscător al rânduierilor și învățăturilor sfintei noastre biserici. Nu mai stătusem de vorbă cu el de ani de zile... Acum, vorbele sale, despre mântuirea sufletului, m'au pus pe gânduri.

Susținea, că biserica noastră este în greșală când așează în rândurile sfinților pe atâția creștini. Spunea: „Pentru că să ne închinăm creaturilor și să nu ne adresăm de-a dreptul lui Dumnezeu în rugăciunile noastre? Sfinții au fost oameni pământeni, și aceștia nu pot mijloci pentru noi pe lângă Dumnezeu” ș. a.

L-am combătut cu argumente cunoscute din Sf. Scriptură și Sf. Tradițiune, dar, mărturisesc, fără să-l pot dumeri.

Am rămas însă mult surprins, când am aflat, că are la îndemână peste o sută de cărți de-ale sectanților, cărți ieftine, frumos tipărite, scrise pe înțelesul și placul tuturor, cu minunate clișee. Astfel de cărți pătrund în casa țăranelor noastre...

Cum răspundem noi acestor „scrieri” ce încep a câștiga pe cei mai setoși cetitori ai noștri? Ce literatură avem la îndemână ca s'o dăm celor ce ne întreabă de astfel de lucrări?

Scrierile ortodoxe române, apărute în timpul din urmă, ca: „Ortodoxia”, „Istoria Desrobirii religioase a Românilor”, Epicleza Euharistică etc., sânt desigur de cea mai mare valoare teologică, dar ele nu pătrund în poporul care nu le poate încă înțelege.

Ne trebuie, în acest scop, scrieri ușoare și ieftine, care să lămurească cele mai elementare cunoștințe ale credinței noastre ortodoxe.

Avem buni scriitori și teologi, — dela scrisul lor așteptăm o eră nouă, așteptăm o înnoire cerută de vremurile de acum. Minunata Oaste a Domnului este cea mai strălucită dovadă de setea

religioasă a poporului nostru. Așteptăm Sf. Scriptură în ediția noastră; așteptăm cărțile de seamă, care să pătrundă în toate casele fiilor noștri sufletești. Să curgă valuri „apa vie” să astâmpere setea sufletelor însetate după adevăr!

Dar cum să pătrundă aceste cărți? Am văzut bugetul parohiei R. S., unde nu mai exista nici o rubrică, în anii din urmă, pentru biblioteca parohială. Preotul local nu poate convinge Consiliul parohial să voteze suma trebuitoare pentru asemenea cărți. Și mai sânt sigur astfel de cazuri și în alte parohii.

Oricât am fi de săraci, cartea rămâne indispensabilă. De aceea cred, că P. V. Consiliu arhiepiscopesc va trebui să ia măsuri în consecință, ca să putem face față cu toții cerințelor de azi.

Pr. Victor Marin

Expoziția de pictură a prof. Petru Avrigan

Di Petru Avrigan, profesor de desen și caligrafie la școala normală „A. Șaguna” din Sibiu, într-o sală a școlii de menaj din Sibiu a deschis o expoziție de lucrări proprii. Deși nu e mare ca număr de tablouri, promite foarte mult.

Din cele vreo 50 lucrări (schite cu creionul, peisagii, portrete, nuduri, schite de artă bizantină) de diverse mărimi și pe material divers nu e greu să descoperiți un desen minunat studiat, o tendință de a reda culoarea cât mai aproape de realitate și de a da expresivitate. Nu este aderența nici al clasicismului, nici al realismului și nici impresionant nu vrea să fie. Dsa se complăce între aceste curente, privind dessemnul cu ochiul clasicului, nuanța culorii și așezarea cu al realistului, dar urmărind stăruirea efectelor prin pete mari și fără redarea amănunțurilor de precizie fotografică. Se observă bine planurile de lumină cu cari lucrează. Remarcăm *portretul unui protopop* cunoscut, portret de-o expresivitate remarcabilă, *Casa țărănească dela Rășinari* și *Țăranul sezând înaintea casei* de-o căldură și dulceață ce nu se pot uita, iar *Nuduri* (fără de cari se vede, că azi nu se mai poate deschide nici o expoziție) denotă cunoștințe anatomice temeinice și abilitate de a reda diverși mușchi prin jocul de umbre și lumini. Părțile vechi ale orașului, prinse în lumină de soare diferită, redau și prin exactitatea dessemnului prin tonalitate spiritul Sibiului care se duce. Schițele de pictură bisericească fiind și puține și figurile sumar redade, reclamă pentru viitor câteva lucrări complet analizate și încheiate definitiv.

Di Avrigan ne face impresia că dela Dumnezeu a primit un frumos talent, iar școala de belearte dela București i-a împărtășit cunoștințe frumoase, însă le-a îngropat și acum își scoate comora la iveală. Sperăm să vedem expunând în scurtă vreme lucrări, cari vor face să vorbească.

Noi îl felicităm pentru acest debut promițător.

Vizitator

Abonament la Telegraful Român

Invităm onorații noștri abonați ca, înnoind și abonamentul pentru anul 1935, să stăruiască, în cercul cunoștințelor lor cititori, pentru lăfirea cât mai mare a acestui vechi organ național bisericesc, care intră acum în al 83-lea an de neîntreruptă existență.

Prețioși colaboratori, vechi și noi, vor contribui, și de aici înainte, — cu articole, note și informații de interes obștesc, — cât mai mult la desăvârșirea muncii purtate în o slujbă necurmată pentru biserică și neam.

Abonamentul se face prin mandat postal trimis la adresa:

Administrația Telegraful Român, Sibiu.

Numele abonatului, locuința, poșta ultimă să fie scrise legibil și corect.

Red. și Administr. Telegrafului Român.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul Telegraful Român

INFORMAȚIUNI

Urăm iubiților noștri cetitori și sprijinitori: Anul nou cu bine și cu suflătească mulțumire!

Orașul Sf. Gheorghe s'a bucurat, în ziua de 21 Decembrie 1934, de o foarte reușită manifestație culturală-religioasă, când corul mixt al bisericii „Sf. Adormiri”, din Brașov, condus de Pr. Ion Brânzea, a concertat, executând în mod înălțător mai multe colinde frumoase și cântece de stea. La acel prilej a conferențiat credincioșilor noștri din Sf. Gheorghe, dl prof. Ion Moșoiu, directorul liceului brașovean „A. Șaguna”, și președinte al FOR-ului din Brașov, vorbind, într-o admirabilă expunere, despre viața Mântuitorului și învățăturile Lui.

† Preotul Gheorghe Babeș, paroh al parohiei Sohodol, biserica nouă, protopopiatul Bran, jud. Brașov, a trecut la cele veșnice în 17 Decembrie 1934. Înmoartarea S. Sale preotului Gh. Babeș, preot distins cu brâu roșu și cu Coroana României în gradul de cavalier, s'a săvârșit în ziua de 20 Dec. a. c. de un sobor de 20 preoți, sub conducerea pâr. prot. Vasile Stoicane. Cuvântările rostite de: Pâr. prot. Vasile Stoicane, directorul școlar Ciurea, f. prefect Gh. Căteanu, au reliefat luminos aptitudinile intelectuale superioare ale decedatului paroh și activitatea sa mănoasă, dezvoltată în calitate de: învățător, paroh, administrator protopopesc, președinte al comitetului școlar, al Reprezentantei bisericilor brăne și consilier județan. La înmormântare au participat toți credincioșii din ambele parohii din Sohodol, învățătorimea din Bran în corpore, fruntașii intelectuali și plugari din plasa Bran și o delegație a intelectualilor din Brașov sub conducerea dlor: Gh. Căteanu, fost prefect, Dr. Petru Debu, fost senator, și Brăniște, fost senator. Biserica a pierdut un preot distins, neamul un cetățean ales iară familia, stălpul ei. — Vrednic de fericire pururea în veci să fie!

† Pr. Ioan Banu, venerabilul paroh din Ernea, protop. Târnavei, s'a stâns zilele trecute în vârstă de 76 ani și 46 de păstorire. Serviciul înmormântării l-a făcut un sobor de preoți în frunte cu pâr. protopop Ion Dragoalea, în asistența unui mare număr de cărturari și de țărani cari s'au învrednicit adese ori de părințești sale povătuiri. În vremea păstoririi părintelui Banu, s'a clădit frumoasa biserică din sat precum și școala confesională, cu mari jerfe. Până în ultimele sale zile, vrednicul preot a stat totdeauna la datorie. Dumnezeu să-i odihnească sufletul în șirul celor drepti!

† Candid Mușlea, veteranul învățător pensionar din Brașov, a încetat din viață, după scurtă suferință, Luni 24 Decembrie 1934 în al 89-lea an al vieții. Rămășițele pământești ale decedatului s'au ridicat dela Paraclisul Bisericii Sf. Nicolae Miercuri 26 Decembrie la ora 3 p. m. și s'au depus spre veșnică odihnă în cimitirul bisericii Sf. Treimi din Brașov-Tocile. Fie-i țărâna ușoară și memoriei binecuvântată!

„Dacia”. La 15 Ianuar 1935 reappare ziarul românesc „Dacia”, pus în slujba mișcării de renaștere națională, spirituală și creștină. Fondată în anul 1918, de către Col. St. Zăvoianu, în colaborare cu Al. Vlăduț, I. Al. Brătescu-Voinești, I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, Simion Mehedinți, Vasile Goldis, Nichifor Crainic, și alții, „Dacia” a fost trambitașul unirii Ardealului, Banatului, Basarabiei și Bucovinei cu Vechiul Regat, ducând, timp de cinci ani de zile la rând, luptă gazetărească demnă și cinstită, pentru consolidarea României Mari. Ziarul „Dacia” reappare din îndemnul sufletesc al unui mănunchi de cărturari, scriitori și oameni de suflet, pentru a îndruma avântul și truda generației noi, în opera de reclădire națională. Gazeta se va vinde cu un leu exemplar. Abonamentul 400 lei anual, 200 lei pe jumătate am. Redacția și Administrația: la București, Str. Câmpineanu, Nr. 6 etajul II.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 30 Decembrie 1934, va predica părintele rector N. Colan; ear la 1 Ianuarie (Anul nou) părintele protopop Em. Cioran.

Pomul de Crăciun a fost sărbătorit Luni, în 24 Decembrie, ora 5 d. a. și la penitențiarul de pe lângă tribunalul Sibiu. Sărbarea s'a deschis prin cântarea exe-

cutată de corul Academiei noastre teologice. Erau întruniți în sala de lucru 106 arestați români, sași și maghiari. Românii li-a vorbit prof. Pr. A. Nanu, în cuvinte mișcătoare; sașilor li-a cuvântat parohul Arz, ear catolicilor parohul Blaszek ungurește și nemțește. Un mic program artistic de coruri a fost împreună cu serbarea dela penitențiar, ear arestații au primit la sfârșit daruri de folos practic: hârtii de scrisori, săpunuri ș. a. Dl prim-procuror S. Piso și dl director P. Murășan li-a adresat câteva cuvinte și povețe înțelepte; unul dintre arestați a mulțumit călduros în numele colegilor săi.

Librăria Pavel Suru

(29) 2-3

București
C. Victoriei 103

duce și pe această cale la cunoștința Prea Cernicilor Preoți și Un-sale clientele, că în dorința de a fi de folos Bisericii și în altă direcție de cât a răspândirii cărților de cuprins religios, și-a reorganizat secția de odăjdii și obiecte bisericești înființând și un atelier pentru fabricarea acestor obiecte, sub conducerea dlui Lazăr Albu, fost coproprietar al firmei Unirea, în care atelier se vor fabrica cu prețuri f. convenabile candelă, cădelnițe, cruci, sfeșnice, îmbrăcăminte de Evanghelii etc. executate după cele mai artistice modele din vechea noastră artă bisericească.

Nr. 558—1934.

(68) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiilor vacante de mai jos toate de cl. III-a și aparținătoare protopopiatului Geoagiu, publicăm concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Tel. Român.

Venitele împreunate cu aceste posturi sânt cele fasonate la coala B. și anume:

1. Ceru-Băcăinți 2. jug. 800 stp. sesie parohială. — b. Casă paroh. în bune condiții, drept de pășunat și încălzit, stola obicinuită în protopopiat. Observăm că parohia e la distanță de 4 Km. de gara Șibot.

2. Cheile Cibului: 25 jug. sesiune parohială, casă parohială, stola obicinuită în protopopiat și câte 1 ferdelă de cucuruz sfărâmat de fiecare familie, cca 100 familii. Pășunat și încălzit. Parohie frunțase de munte.

3. Mada: 10 jug. sesiune parohială, locuință în natură, stola obicinuită în protopopiat, pășunat și încălzit, cca 150 ferdele de cucuruz sfărâmat anual.

4. Nădăștie: Parohie de munte bine organizată, stola obicinuită în protopopiat, și câte 1 ferdelă de cucuruz de fiecare familie.

5. Valea-Iepii: 2 jug. 800 stp. sesiune parohială, stola obicinuită, 2 decl. cucuruz cu tui de fiecare familie.

Oficiul protopop. al tractului Geoagiu, la care sânt a se înalța cererile, publică acest concurs în înțelegere cu organele parohiale din numitele parohii.

Cererile se vor înalța în termen, având fiecare concurrent a-și exopera binecuvântarea arhierescă pentru concurs și cu prealabila noastră încuviințare a se prezenta în parohie pentru a face cunoștință cu poporul și cerințele locale.

Geoagiu, la 18 Decembrie 1934.

V. Goron
protopop.

Nr. 326—934

(67) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III Stejerel (Scroafa), protopopiatul Băița, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post de paroh sânt:

1. Intregirea dela stat.
2. Folosința cimitirului.
3. Câte 15 litri cucuruz sfărâmat dela circa 95 familii.
4. Venitele stolare uzitate în parohie.
5. Casă parohială nu exista.

Cererile de concurs însoțite de actele necesare, împreună cu autorizația de candidare dela P. Vener. Cons. Arh., se vor înalța oficiului protopopesc Băița până la termenul fixat.

Concurenții se vor prezenta în parohie, cu autorizația oficiului protopopesc, în vre-o Duminecă sau sârbătoare spre a face cunoștință cu parohienii.

Oficiul protopopesc ort. rom. Băița în înțelegere cu Consiliul parohial

Băița, la 16 Decembrie 1934

Dumitru Secărea
protopop.